

Hamjambo!

Stel je je eens voor: hagelwitte stranden aan een helderblauwe zee, een luxe resort met elke ochtend knapperige croissantjes en vers geperste jus, de hele dag flaneren door de drukke hoofdstraat van het dorp. Nee, bedenk dan eens het volgende. Hossende tuktuks die niet weten dat gaten in de weg ontweken kunnen worden, huismieren in je bed die in Kenia vast harder steken dan waar ook ter wereld en als middageten bonen met maïs.

Onze tijd in Malindi zag er uit zoals in het laatste scenario, maar - en dat is misschien moeilijk voor te stellen - het was een fantastische tijd! De Keniaanse hakuna-matata cultuur, de kinderen van *Blessed Generation*, de staff, Ria en Fester, en zelfs de tuktuk-chauffeurs hebben binnen een paar weken een belangrijk plekje in ons hart veroverd.

Ik zal het uitleggen en bij het begin beginnen. Wij zijn Marleen en Kirsten, twee Nederlandse meiden van 24 en 25 jaar. Marleen is al een aantal jaar lerares op een basisschool in Hengelo en ikzelf ben op dit moment bezig met het afronden van mijn studie Internationale Betrekkingen in Utrecht. Aan het begin van dit jaar strandden we, tijdens onze zoektocht naar vrijwilligerswerk, op de stichting *Spirit of Faith* in Kenia. Meteen waren we erg enthousiast over het project; niet alleen omdat er rechtstreeks hulp wordt geboden aan kinderen die het echt nodig hebben, maar ook omdat er veel aandacht wordt geschonken aan structurele financiële ondersteuning. Wij konden dan ook niet wachten om in onze zomervakantie vijf weken naar Malindi te gaan om daar ons steentje aan bij te kunnen dragen.

Eindelijk, op zondag 7 juli kwamen we moe maar verwachtingsvol aan op het terrein van Blessed Generation in Malindi. Het ontvangstcomité was overweldigend! Hoewel de kinderen zo onderhand wel gewend zouden moeten zijn aan 'die witten', konden we rekenen op hun hartelijke onthaal. Al binnen een uur werden mijn blonde haren door de meisjes gevlochten, telden de jongens vierenvijftig zomersproetjes op mijn neus en probeerden de kleintjes mijn moedervlekken eraf te poetsen. Door de gemoedelijke sfeer die op het terrein heerste werden we gelijk in een warm bad gedompeld.

De volgende dag besproken we, samen met Ria en Fester, onze taakverdeling. Marleen zou zich gaan bezighouden met de uitdaging om een groots feest te organiseren, ter ere van het alweer tweejarige bestaan van het weeshuis en de opening van een nieuwe slaapzaal. De bedoeling hiervan was dat zoveel mogelijk inwoners van Malindi moesten worden uitgenodigd, om op deze manier Blessed Generation meer onder de aandacht van de lokale bevolking te brengen. Mijn werkzaamheden richtten zich op een ander onderdeel van het project, namelijk het outreach-programma. Het vooruitstrevende plan ontstond om een aantal mensen van de outreach les te geven om kralen voor sieraden en accessoires te maken van natuurlijke materialen, zoals kokosnoot, zaden en pitten, die in Malindi en omsteken vaak gratis te vinden zijn. Door de verkoop ervan zouden dan weer nieuwe inkomsten kunnen worden gegenereerd.

Kortom, er was werk aan de winkel! Hoe zagen onze dagen eruit? Ze begonnen stevast met hetzelfde ritueel: na een helse tocht met de tuktuk, waarbij we ons met één hand aan het dak moesten vasthouden en met de andere aan onze lichaamsdelen (omdat ze anders uit het karretje hobbelden), arriveerden we meestal rond half tien op het weeshuis. Doordeweeks waren de kinderen op school dus voegden we ons vaak rechtstreeks bij de staff. Na een flinke mok thee konden Marleen en ik aan de slag.

Mijn kralenworkshops waren op maandag, woensdag en vrijdag van 10.00 tot 14.00. Op die dagen kwamen ongeveer tien studenten naar het trainingscentrum om daar te experimenteren met natuurlijke materialen en om een aantal knooptechnieken te leren. Nu lijkt het haast een onmogelijke opgave om kralen te maken van kokosnoot, maar ik kan je

verzekeren dat de mensen hier vrij inventief zijn en echt prachtige figuren maken, slechts met behulp van een krakkemikkig houtzaagje, een paar verschillende vijlen en wat schuurpapier. Toegegeven, in het begin moest ik wel even wennen aan mijn nieuwe rol als lerares. Mijn leerlingen spraken amper Engels en ik net zo weinig Kiswahili's, dus het was in eerste instantie lastig om mijn boodschap duidelijk aan ze over te brengen. Bovendien droegen twee vrouwen hun baby's met zich mee met als gevolg dat ze om de haverklap een grote bruine borst te voorschijn toverden en daar hun kroost tevreden aan lieten sabbelen, terwijl ik ze bloedserius de kunst van het kokosnootvijlen aan het uitleggen was. Maar na flink wat handen-en-voeten-gestuntel en wat aanmoedigingen kon ik best tevreden zijn. Het voelde dankbaar en nuttig om de studenten les te geven, omdat ik het gevoel had dat ik voor sommigen van hen toch een kleine bijdrage kon leveren aan het levensomstandigheden. Ik hoop dat dit project nog een flinke creatieve staart zal krijgen.

Voor Marleen had de eerste week een beetje een moeizame start, omdat er veel mooie plannen in het verschiep lagen maar er kwamen ook heel veel andere plannen tussendoor. Het feestelijke gebeuren waar zij zich mee bezig hield zou gaan plaatsvinden op 5 augustus, de zondag voor ons vertrek. In de slechts drie weken daaraan voorafgaand moesten dus zoveel mogelijk toegangskaarten worden verkocht, een springkussen, cartoondansers, slangenbezweerders en andersoortige entertainment worden besteld en een watertandend menu worden samengesteld (hiermee trek je Kenianen namelijk echt over de streep). Dit alles moest geregeld worden temidden van de typische Afrikaanse mentaliteit. Dat wil zeggen dat er ongeveer één activiteit per dagdeel uitgevoerd werd, maar daar viel bijvoorbeeld ook een kort toiletbezoekje onder. Je begrijpt, de organisatorische vaardigheden van Marleen werden hierdoor aardig op de proef gesteld. Maar ze sloeg zich er moedig doorheen en we kregen het met zijn allen voor elkaar om een fantastisch feest te geven! Er kwamen ongeveer tweehonderd mensen, waaronder een hele stoet hoge piefen, die uitspraken deden over Grote Donaties, dus dat belooft veel goeds voor de toekomst van Blessed Generation. Het leek erop dat onze werkzaamheden ieder op hun eigen manier toch een kleine bijdrage konden leveren aan het reilen en zeilen van het weeshuis.

En met die hoopvolle gedachte, verstreken onze dagen in Malindi. In de weekenden hadden de dagen een iets ander karakter omdat de kinderen dan vrij van school waren. Op de zaterdagen werden veel spelletjes gespeeld, muziek gezongen en gedanst. De zondagen stonden in het teken van de kerkdienst die 's ochtends door de kinderen zelf werd gehouden. Gehuld in hun allermooiste kleren zongen ze prachtige liedjes, die ze gedurende de week voorbereid of ingestudeerd hadden. Deze momenten waren erg bijzonder, en Marleen en ik lieten dan ook geen kans onbenut om ook in de weekenden op het terrein van Blessed Generation te zijn.

Afgezien van een kort intermezzo, waarin we op safari gingen naar de natuurparken Lake Nakuru en de Maasai Mara, brachten we in Malindi vijf intense weken door. Weken waarin we de basisbeginselen van het Kiswahili's leerden en traditionele Keniaanse cultuur leerden waardeerden. Waarin prachtige vriendschappen ontstonden en moedergevoelens (op zijn minst bij de ondergetekende) werden aangewakkerd. Kortom, het waren weken waarin we veel hebben gegeven, maar er nog veel meer voor terug hebben gekregen. *Asante sana*, heel erg bedankt, het was een tijd om nooit meer te vergeten!

Marleen van Harten en Kirsten Nijhof
Vrijwilligers BG in de periode 07-07-07 tot 10-08-07